

Gece Yarısı Meyve Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Gece Yarısı Meyve Bahçesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Yavru geyik Luna dolaşmayı çok severdi. Krem benekli, yumuşak kahverengi tüyleri ormanın gölgeleriyle uyum içindeydi. Bir akşam, güneş ufka yaklaşırken, daha önce hiç görmediği bir patıkaya girdi. Patika, ağaçların solan ışık altında sessizce durduğu gizli bir meyve bahçesine çıkıyordu. Luna'nın büyük, koyu kahverengi gözleri merakla parladı. Burada özel bir şeyin beklediğini hissediyordu.

Meyve bahçesi, Luna'nın bildiği hiçbir yere benzemiyordu. Ağaçların yaprakları koyu yeşildi ve dalları kollar gibi yukarı uzanıyordu. Ama henüz elma yoktu—yalnızca minik yeşil tomurcuklar vardı. Luna gövdelerin arasında seğırtti, ince bacakları hızlı ve hevesliydi. Ön bacağındaki küçük, örme ot bilezik kabuğa sürtündü. Burada ne tür bir meyvenin yetişeceğini merak etti. 'Görmek için sabırsızlanıyorum!' diye düşündü.

Luna her köşeyi keşfetmeye karar verdi. Yumuşak yosunu kokladı ve yaprakların fısıltısını dinledi. Sonra küçük ahşap bir tabela fark etti: 'Büyülü Meyve Bahçesi. Elmalar gece yarısı ortaya çıkar. Lütfen sabırlı olun.' Luna başını yana eğdi. Gece yarısı mı? Daha saatler vardı! Beyaz uçlu kuyruğu sabırsızlıkla kıpırdadı. 'Neden bekleyeyim ki?' diye düşündü. 'Hemen bir göz ativeririm.' Bir çalının arkasından onu izleyen sıcak kehribar renkli bir çift gözü fark etmedi.

Ay yükselirken Luna şaşırtıcı bir şey gördü. Dallarda minik gümüş elmalar oluşmaya başladı, küçük aylar gibi yumuşakça parlıyorlardı. Işıldıyor ve pırıldıyorlardı. Luna'nın kalbi hızla çarptı. Burnunu uzattı ve birini hafifçe dürtmeye çalıştı. Ama ona dokunduğu anda elma bir gümüş toz bulutuna dönüşerek yok oldu! 'Olamaz!' diye soludu. 'Ne oldu?' Tekrar denedi ve elma yine kayboldu.

Tam o sırada yumuşak bir ses, 'Sabır, küçüğüm,' dedi. Luna hızla döndü. Orada, bilge, yaşlı bir kirpi ruhu duruyordu; kırılmış gri-kahverengi dikenleri ay ışığını yakalıyordu. Yosun yeşili bir önlük ve geniş kenarlı hasır bir şapka giymişti, buruşuk burnunda minik yuvarlak gözlükler vardı. Bir patisinde ahşap bir tırmık tutuyordu. 'Ben bu bahçenin bahçıvanıyım,' dedi nazik bir gülümsemeyle. 'Elmalar henüz hazır değil.'

Luna'nın kulakları düştü. 'Ama onları görmek istedim,' dedi. Bahçıvan yumuşakça kıkırdadı. 'Bu gümüş elmalar özeldir. Yalnızca gece yarısı ortaya çıkar ve tüm orman dostlarıyla adilce paylaşılmalıdır. Onları çok erken toplarsan yok olurlar. Bu, bahçenin sabrı öğretme yoludur.' Luna boş dala baktı. 'Özür dilerim,' diye fısıldadı. 'Bilmiyordum.'

Bahçıvan başını salladı. 'Benimle bekleyebilirsin. Gece yarısına çok az kaldı. Ama önce arkadaşın Pip'i bulalım. Bize yardım edebilir.' Luna'yı, genç bir tavşan olan Pip'in kıvrılıp yattığı oyuk bir kütüğe götürdü. Pip'in kabarık krem tüyleri ve içi pembe uzun kulakları dışarı çıkmıştı. Küçük kırmızı bir atkı takıyordu. 'Pip,' dedi bahçıvan, 'bu gece gümüş elmaları paylaşmaya yardım etmek ister misin?' Pip'in parlak ela rengi gözleri kocaman açıldı. 'Ah, evet!' diye ciyaktı.

Luna ve Pip, bahçıvanla birlikte yıldızların altında oturdular. Yaprak hışırtısı dışında bahçe sessizdi. Luna, bahçıvanın büyümlü meyve bahçesiyle ilgili hikâyelerini dinlerken sabırsızlığı eriyip gitti. Onlara elmaların yalnızca yıldızlar en parlak olduğunda ortaya çıktığını ve her orman dostunun payını aldığını anlattı. Pip'in seğıren burnu heyecanla kıpırdadı. 'Bir tanesinin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum!' dedi.

Gece koyulaştıkça büyük bir puhu kuşu süzülerek geldi ve yüksek bir dala tünedi. Benekli kahverengi ve gri tüyleri kabardı, kocaman altın gözleri yavaşça kırpıldı. 'Huu! Huu!' diye seslendi. 'Gece yarısı yaklaşıyor. Unutmayın, küçükler, adilce paylaşın.' Luna baykuşun püsküllü kulaklarına ve kıvrık gagasına baktı. İçinde bir hayranlık ürpertisi hissetti. Baykuş kanatlarını açtı ve izlemek için yerleşti.

Sonra, tam gece yarısı, bahe canlandı. Her dalda gümüş elmalar belirdi, parlak ve güzel bir şekilde ııldadılar. Yeryüzüne inmiş yıldızlar gibi pırıldadılar. Luna soluğunu tuttu. 'Geldiler!' diye haykırdı. Bahıvan gülümsedi. 'Şimdi onları toplayabilirsin, ama unutma: herkesle paylaş.' Luna ve Pip parlak elmaları dikkatlice toplayıp örme bir sepete koydular. Baykuş, tempoyu tutarak yumuşaka öttü.

Onlar toplarken başka orman dostları da geldi: sincaplar, fareler, bir porsuk ve bir tilki ailesi. Hepsi paylarını sabırla bekledi. Luna'nın kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. Her dosta bir gümüş elma verdi ve gözleri sevinçle parladı. Pip etrafta zıplayarak kimsenin dışarıda kalmadığından emin oldu. 'Buyurun!' diye sevinçle bağırdı. Bahçıvan, kehribar gözleri gururla parlayarak izledi.

Her dost bir elma aldığında, bahçe daha da parlamaya başladı. Gümüş ışık ağaçtan ağaca yayıldı, ta ki bütün bahçe büyülmüş bir fener gibi parlamaya kadar. Orman dostları bir arada oturup tatlı elmalarını çiğneyerek güldüler. Luna, beklemenin ve paylaşmanın elmaların tadını daha da güzelleştirdiğini fark etti. Başını sallayan bahçıvana baktı. 'Görüyor musun?' dedi. 'Sabır ve paylaşma gizli harikaları ortaya çıkarır.'

O geceden sonra Luna büyölü meyve bahçesini sık sık ziyaret etti. Gece yarısını beklemeyi ve gümüş elmaları tüm arkadaşlarıyla paylaşmayı öğrendi. Pip her zaman ona eşlik ederdi, kırmızı atkısı zıplarken dalgalanırdı. Baykuş nöbet tutar, bahçıvan ağaçlarla ilgilenirdi. Luna'nın ot bileziği ona öğrendiği dersi hatırlatırdı: güzel şeyler bekleyenlere gelir ve paylaşıldığında daha tatlı olur.

Bir akşam, Luna yıldızların altında otururken ne kadar değiştiğini düşündü. Artık elmaları çok erken toplamaya çalışan sabırsız yavru geyik değildi. Artık bahçenin özel döngüsünü anlıyordu. Sabrın ve doğanın ritmine saygının harika ödülleri getirdiğini biliyordu. Orman dostları sık sık hikâyeler ve elmalar paylaşmak için bir araya gelirdi ve Luna onu çevreleyen büyü için minnettardı.

Bahçıvan bazen onlara katılırdı, hasır şapkası arkaya eğik ve ahşap tırmağı elinde olurdu. Bahçenin başlangıcına dair hikâyeler anlatırdı ve herkes gözleri kocaman açılmış dinlerdi. Luna, gümüş elmaların sadece meyve olmadığını öğrendi—onlar bir nezaket armağanıydı. Adilce paylaşmak bahçeyi sevinçle parlatıyordu ve bu sevinç ormanın her köşesine yayılıyordu. Luna'nın kalbi dolup taşıyordu.

Ve böylece büyölü meyve bahçesi, nazik kirpi ruhunun gözetiminde bir harikalar yeri olarak kaldı. Luna ve Pip büyüdüler ama sabır ve paylaşma dersini hiç unutmadılar. Bu dersi, tıpkı bahçıvanın onlara öğrettiği gibi, daha genç hayvanlara öğretiler. Ve her gece yarısı, gümüş elmalar ortaya çıktığında, orman dostları onları paylaşmak için bir araya gelirdi ve bahçe mutlulukla parlardı.